

РЕШЕНИЕ

№ 16543

гр. София, 29.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 03.04.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова

при участието на секретаря Десислава Лазарова и при участието на прокурора Ивайло Занев, като разгледа дело номер **1047** по описа за **2026** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Н. С. С. чрез процесуален представител срещу Решение № 4586/17.12.2025 г., постановено по наказателно от административен характер дело (нахд) № 15864/2025 г. на Софийски Районен Съд (СРС) – Наказателно отделение (НО), 12 състав, с което е изменен Електронен фиш серия К № 9021515/05.04.2024 г., издаден от СДВР.

С посочения електронен фиш на Н. С. С. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв. на основание чл. 189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 4, вр. с ал. 1, т. 3 от ЗДвП, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В жалбата е посочено, че решението на СРС е неправилно и постановено при неизяснена фактическа обстановка. Твърди се, че електронният фиш не е издаден по законоустановения образец. Сочи се, че не е налице повторност, тъй като цитираният предходно издаден електронен фиш е за друго нарушение. Според касатора е нарушена Наредбата за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол, тъй като максимално допустимата грешка е +/- 3 км/ч, а не 3%. Моли се решението на СРС да бъде отменено. Алтернативно е направено искане за определяне на случая като маловажен.

По време на проведеното по делото открито заседание, касаторът се явява лично, поддържа касационната жалба и моли тя да бъде уважена.

Ответникът по касационната жалба не се представлява. От пълномощника му юрк. П. са

постъпили писмени бележки, в които моли касационната жалба да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави в възражение за прекомерност.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна.

Административен Съд С. – град, XXIII-ти касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, като и тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е установил фактите, които са от значение за спора. От събраните в хода на производството писмени доказателства съдът е изградил вътрешното си убеждение и е приел, че на 05.04.2024 г., около 11.17 часа, в [населено място], по [улица]до [жилищен адрес] с посока на движение от [улица]към [улица]лек автомобил марка „Ф. Голф“ с рег. [рег.номер на МПС] при ограничение на скоростта – 50 км/ч, за населено място, се движел със 78 км/ч или с превишена скорост от 28 км/ч. Нарушението било заснето с АТСС CORDON M2 MD1195. Установено било, че собственик на МПС е Н. С. С..

Бил издаден електронен фиш серия К № 9021515/05.04.2024 г.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че посоченото в електронния фиш нарушение е безспорно установено. Съдът е направил извод, че не е доказано, че посоченото в електронния фиш нарушение е повторно по смисъла на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, тъй като не са налице доказателства за връчване на предходно издадения електронен фиш и не е ясно кога той е влязъл в сила. На това основание съдът е преквалифицирал нарушението като такова по чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП и е намалил размера на наложената глоба на 100 лв.

Административен Съд С. – град, XXIII-ти касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: По делото е приложена разписка, удостоверяваща, че съобщението за изготвеното решение е връчено на касатора на 09.01.2026 г. Касационната жалба е подадена по електронен път чрез СРС на 29.12.2025 г. /вх. № 421204/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК.

Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е изследвал всички релевантни за спора обстоятелства, излагайки съответстващи на установените факти мотиви. Настоящата инстанция споделя изцяло фактическите установявания на първоинстанционния съд и приема, че СРС е направил верен анализ на доказателствата, събрани в хода на воденото административно наказателно производство.

Безспорно от приложените по делото доказателства се установява, че въведеното в рамките на населеното място ограничение на скоростта е 50 км/ч съгласно чл. 21, ал. 1 ЗДвП. В оспорения ЕФ е посочена разрешената скорост, а превишаването на скоростта е безспорно доказано.

По силата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, в отсъствието на контролен орган и на нарушител, се издава електронен фиш за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. Законодателят цели да санкционира нарушителите на правилата за движение по пътищата, като в отсъствие на контролен орган се ползва установеното и заснетото с техническо средство, което е стационарно в разглеждания случай. В тази посока са и мотивите на Тълкувателно решение на

ВАС № 1/26.02.2014 г. по т.д. № 1/2013 г., съгласно което електронният фиш е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. Той се приравнява едновременно към АУАН и НП, само по отношение на правното му действие (съгласно чл.189, ал.11 ЗДвП), но не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. Електронният фиш се издава след протичане на съкратено производство, което с оглед ускорената процедура няма състезателен характер, като изразът " в отсъствие на контролен орган и на нарушител" по чл.189, ал.4, изр.2 от ЗДвП се отнася до издаването на електронния фиш. Не са налице допуснати съществени процесуални нарушения поради неспазване на изискуемата от законодателя форма – разпоредбата на чл.189, ал.4 от ЗДвП е специална и дерогира приложението на чл.42 и чл.57 от ЗАНН, поради което издаването на ЕФ въз основа на приложения по преписката снимков и писмен материал (чл.189, ал.15 от ЗДвП) е законосъобразно и съответстващо на действително осъществилата се фактическа обстановка.

Приложени са доказателства относно, годността на техническото средство. Системата за видеоконтрол е вписана под № В-46 в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване, като е одобрена и вписана в списъка на 06.07.2018 г. със срок на валидност на одобрението до 13.06.2027 г. От Протокол № 037-СГ-ИСИС/21.03.2024 г. е видно, че преносимата система е преминала метрологична проверка, като същата отговаря на законоустановените изисквания. В случая, нарушението е заснето на 05.04.2024 г., като към тази дата средството за измерване е било одобрено.

От снимковия материал се установява по безспорен начин, че именно посочения в електронния фиш лек автомобил се е движил със засечената от устройството скорост от 78 км/ч. Снимките са били направени с технически изправно средство, като е съставен съответния протокол за използване на автоматизираното техническо средство, в който е посочено неговото разположение с приложена четлива снимка на устройството и същите са годно доказателство, от което се установява МПС, с което е осъществено процесното нарушение, както и неговият регистрационен номер.

Съгласно чл. 425, ал. 1, т. 2 от Наредбата за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол, максималните допустими грешки на скоростомерите трябва да бъдат: при измерване на скорост при условия на функциониране: $\pm 3 \text{ km/h}$ за скорости до 100 km/h или $\pm 3 \%$ от измерената стойност за скорости над 100 km/h . Неоснователно е направеното в касационната жалба възражение, че неспазването на разпоредбата на Наредбата и приспадането на толеранс от $\pm 3 \%$ представлява съществено процесуално нарушение. От отразеното върху снимката, отпечатана от заснетия клип, се установява, че установената скорост на движение е 81 km/h , но след приспаданат толеранс от 3% , а именно $2,43 \text{ km/h}$, се получава $78,57 \text{ km/h}$. В настоящия случай е определена стойността на скоростта, а именно 78 km/h ., съответстваща на приспаданат толеранс от $\pm 3 \text{ km/h}$.

Касационният състав приема, че СРС правилно и законосъобразно е упражнил правомощията си по чл. чл. 63, ал. 7, т. 1, вр. с ал. 2, т. 4 от ЗАНН. Налице е възможност на първоинстанционния съд при еднородност на фактите и обстоятелствата и безспорно доказано извършване на нарушение и наличие на обвинение за такова нарушение, да измени НП като преквалифицира нарушението като извършено без квалифициращия му признак "повторно", като в съответствие с това приложи закон за по-леко наказуемото нарушение.

Касационният състав приема, че нарушението правилно е подведено под санкционната разпоредба на чл.182, ал.1, т.3 от ЗДвП, но по други съображения:

Нормата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП е изменена, като към настоящия момент не предвижда повторност за нарушенията по чл. 189, ал. 1, т. 3 от ЗДвП. Наказание за повторност се предвижда

единствено за деяния по чл. 182, ал. 1, т. 5 и 6, както и за тези по ал. 2, т. 6 и ал. 3, т. 6 от ЗДвП. Съгласно чл. 3, ал. 2 от ЗАНН, ако до влизане в сила на наказателното постановление последват различни нормативни разпоредби, прилага се онази от тях, която е по-благоприятна за нарушителя. Съгласно ТР № 1/26.02.2014 г. по т.д. № 1/2013 г. на ВАС, съкратеното производство за административнонаказателната отговорност чрез издаване на електронен фиш, въведено в ЗДвП, е изключение от общите правила на ЗАНН, поставящи началото на производството с АУАН и завършването му с НП. Електронният фиш е приравнен едновременно към АУАН и НП, по отношение на правното му действие, поради което посочената разпоредба на чл. 3, ал. 2 от ЗАНН в случая е приложима.

С оглед изложеното, решението на СРС е правилно и законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

С процесното решение е изменено издаденото НП, т. е. налице е виновно поведение от страна на санкционираното лице, поради което същото следва да бъде осъдено за заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение. В този смисъл е и Определение № 12679 от 27.09.2019 г. по адм. д. 8590/2018 г. на Върховния административен съд, Първо отделение, според което намаляването на размера на наложеното административно наказание, което в случая е чрез изменение на ЕФ, не може да се възприеме за благоприятен за жалбоподателя изход от делото, за да бъде основание за присъждане на разноски в полза на наказаното лице.

При този изход на спора на ответника в производството следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, определено на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. с чл. 37 от ЗПП, вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ в размер на 66,47 евро /130 лв./.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, XXIII-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4586/17.12.2025 г., постановено по наказателно от административен характер дело (нахд) № 15864/2025 г. на Софийски Районен Съд (СРС) – Наказателно отделение (НО), 12 състав.

ОСЪЖДА Н. С. С. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 4, ап. 1, да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, сумата от 66,47 евро /шестдесет и шест евро и четиридесет и седем цента/, представляваща юрисконсултско възнаграждение за производството пред касационната инстанция.

Решението е окончателно.